

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 508/2016
10.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљене Р.Г., због кривичног дела отмица из члана 134. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката П.Б., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 273/11 од 14.10.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1512/15 од 10.02.2016. године, у седници већа одржаној 10.05.2016. године, већином гласова, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Р.Г., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 273/11 од 14.10.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1512/15 од 10.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 273/11 од 14.10.2015. године, између осталих, окривљена Р.Г. оглашена је кривом због извршеног кривичног дела отмица из члана 134. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци.

Оштећени Н.Н. је на основу члана 258. ЗКП ради остварења имовинскоправног захтева упућен на парницу, док је окривљена обавезана на плаћање судског паушала и трошкова кривичног поступка, као у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1512/15 од 10.02.2016. године усвајањем жалбе бранилаца окривљених Ј.С. и Р.Г., преиначена је пресуда Вишег суда у Новом Саду К 273/11 од 14.10.2015. године, у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду ове окривљене, за кривично дело отмица из члана 134. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика за које су том пресудом оглашене кривим, осудио и то окривљену Ј.С. на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, а окривљену Р.Г. на казну затвора у трајању од једне године, док су жалбе у преосталом делу одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 483. став 1. ЗКП бранилац окривљене Р.Г., адвокат П.Б., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде одредаба члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 439. тачка 2) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев те преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљену Р.Г. ослободити од одговорности за кривично дело које јој се ставља на терет или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном или апелационом суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљене се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати – исказу сведока Н.Н. који је психички болесник, чију способност за сведочење је првостепени суд пропустио да провери у смислу одредбе члана 131. став 2. ЗКП, одређивањем психијатријског вештачења. По ставу одбране не постоје други докази на основу којих би очигледно и без тог доказа била донета иста пресуда.

Ове наводе у захтеву браниоца окривљене, Врховни касациони суд оцењује као неосноване. Из списка предмета произлази да је исказ сведока оштећеног Н.Н. дат у поступку спроведеном у свему по одредбама Законика о кривичном поступку, како пред истражним судијом Основног суда у Новом Саду Ки 731/2010 дана 26.05.2010. године (у присуству адвоката Н.П. – браниоца окривљене Ј.С.) тако и пред поступајућим већем Основног суда у Новом Саду К 25516/2010 дана 22.06.2011. године (у присуству адвоката Р.В. браниоца окривљене Ј.С. и адвоката Б.А. браниоца окривљене Р.Г.) и пред поступајућим већем истог суда К 273/11 дана 08.10.2015. године (у присуству адвоката М.Ј., браниоца окривљене Ј.С. и адвоката М.В. браниоца окривљене Р.Г.). Присутни браниоци нису изнели сумњу у способност сведока оштећеног Н.Н. да сведочи нити су ставили примедбе на исказ оштећеног, нити предлагали проверу способности овог сведока да сведочи. Одредбом члана 131. став 2. ЗКП није предвиђена обавеза, већ могућност, органа поступка да у случају сумње у способност сведока да сведочи, одреди психијатријско вештачење сведока.

Код наведеног, овај суд супротне наводе у захтеву браниоца окривљене Р.Г. оцењује као неосноване, а с`обзиром на то да су идентични наводи већ истицани у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд

прихватајући разлоге жалбеног суда дате на страни 3 другостепене пресуде, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Поднетим захтевом се такође указује на повреду кривичног закона, из одредбе члана 439. тачка 2) ЗКП наводима да је кривични закон повређен у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе, јер је примењен закон који се не може применити. По ставу одбране, ако је првостепени суд утврдио чињенично стање да је на оштећеном примењена сила ради потписивања менице и меничних овлашћења, а не сила ради задржавања или одвођења, онда се никако не може радити о правној квалификацији за коју је окривљена Р.Г. осуђена и у том смислу је неспорно у погледу кривичног дела примењен закон који се не може применити.

Врховни касациони суд налази да је у погледу кривичног дела који је предмет испитивања по поднетом захтеву, правилно примењен закон. Наиме, из чињеничног описа дела за које је окривљена Р.Г. оглашена кривом у редовном кривичном поступку произлази постојање свих законом прописаних објективних и субјективних битних обележја кривичног дела отмица из члана 134. став 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика о чему је другостепени суд дао, на страни 3. образложења, довољне и јасне разлоге које прихвата и овај суд те на њих у смислу члана 491. став 2. ЗКП упућује.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.